ΈΤΟΣ Δ'. — ΑΡΙΘ. 19 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΒΡΗΤΕ ΜΑΣ.

Σ' τὸ κόκκινό της ντόμινο χωμένη
Μὲ μάσκα εἰς τὸ πρόσωπο γιὰ δὲ
Ἡ συντροφιά μας εἰς τὸ δρόμο βγαίνει.
Ποιοὶ εἴμαστε;—Σᾶς νοιώσαμε!—Ἀμ' δέ;

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ.

Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι νὰ γένουν.

Ὅταν εἰς ὥρας σπληνικῆς ἀνίας ἐξέπεμπε τὴν εὐχὴν ταύτην ὁ σατυρικὸς Σοῦτσος εἰς τὸ ποίημά του, *Ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς*, ἡ μεγάλη ἀθηναϊκὴ κοιλία δὲν εἶχεν ἀκόμη συλλάβει τὴν σατυρικήν της λέξιν:

Κόφ' το.

Οἱ σχολαστικοὶ ἠρώτων χθὲς:
— Μὰ τί θὰ πῇ: κόφτο!
— Πόθεν ἡ λέξις: κόφτο!
— Ποιὸς πρωτοεῖπε τὸ: κόφτο!
— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ: κόφτο!

Καὶ οἱ σχολαστικώτεροι ἐπροθυμοῦντο νὰ ἑρμηνεύσωσι τὴν λέξιν, οἱ μὲν ὡς σταφυλὴν ξεκρεμῶντες αὐτὴν ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου μεθύσου, εἰς ὃν ἔλεγον: *Κόφ' το*—τὸ ῥοῦμι, οἱ δὲ ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου τρελλοῦ εἰς ὃν ἔλεγον: *Κόφ' το*—τὸ δένδρον.

Ἀλλ' ἡ κοιλία τῶν Ἀθηνῶν ἀδιαφόρει ὑπερήφανος διὰ τὰς καταπατήσεις αὐτὰς τῶν δικαιωμάτων της, ὡς θὰ ἠδιαφόρει λέαινα περὶ ἣν θὰ συνεζήτουν ἂν γαλῆ ἢ ποντικὸς ἐγέννησε τὸν δασυχαίτην σκύμνον της.

*

Εἶχεν ὄψιν ἐπαναστατικὴν ἡ πρωτεύουσα τὴν Κυριακήν. Ἐφαίνετο λαὸς ἡσυχάσας ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὡς βλὰξ καὶ ἐξυπνῶν ὡς τρελλός.

Ὡραία ἔαρος ἡμέρα, ἧς ὁ ἥλιος ἐπυράκτου ἀλλ' αἱ αὖραι ἐδρόσιζον καὶ ἐμέθυον, εἶχε λούσει ὅλην τὴν πόλιν εἰς γενικὸν ἡλίου καὶ ψυχικῆς θέρμης ντοὺς καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς τὸ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα τῆς πανηγύρεως ἣν ἐώρταζον αἱ ψυχαί.

*

Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἤδη τοῦ Σαββάτου ἤρξατο ὑπὸ μυριάδων κατοίκων γραφόμενος ὁ μεθυστικὸς πρόλογος τῆς Κυριακῆς. Τὸν στίχον τοῦ Σούτσου:

Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι νὰ γένουν

ἀπὸ τοῦ χείλους τῆς Μούσης του ῥαφῶντες ὅλοι ὡς διὰ μαγείας τὸν ἔκαμνον πρᾶγμα. Αἱ γυναῖκες ἦσαν πλέον τοῦ συνήθους ζωηραί· οἱ ἄνδρες τολμηρότεροι· τὰ παιδία ὅλα χαρά· οἱ γέροντες ἀνεγεννῶντο ἐν τῷ ὀνείρῳ τῆς νεότητός των. Οἱ ἄποροι ἦσαν πλούσιοι ἐντὸς ἱσπανικῶν μεγάρων· ἐπὶ ὠχρῶν ἀσχήμων προσώπων φιλάνθρωποι ἀκτῖνες ἡλίου ἐχρησίμευον ὡς *κοσμητικὰ ἐπίθετα*, ἐνῷ αἱ εὔμορφοι . . . ἀνεδιπλοῦντο ἐντὸς τῆς διαφανοῦς εὐμορφιᾶς των καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ μία, ἡ φαινομένη εὐμορφιά, ἦτο ὡραία προσωπὶς τῆς ἄλλης, τῆς κρυπτομένης εὐμορφιᾶς.

*

Τὸ πρωΐ ἡ Κυριακὴ ἐξύπνισεν ἡδὺ ἀποπνέουσα μαχμουρλοῦκι, ὡς κόρη ἥτις ἔβλεπε τὴν νύκτα ὅλην ὄνειρα.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας αἱ ὧραι διέλυσαν τὸ μαχμουρλοῦκι καὶ περὶ τὰς 2 μ. μ. ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδῶν, μὲ ἀπόφασιν νὰ διασκεδάσῃ, νὰ διασκεδασθῇ, νὰ τρελλάνῃ, νὰ τρελλαθῇ, νὰ μεθύσῃ, νὰ μεθυσθῇ.

Διηρεῖτο ὅπως πάντοτε, ὅπως παντοῦ, εἰς ἠθοποιοὺς καὶ ἀκροατήριον. Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν οἱ μασκαράδες· τὸ δημόσιον ἦσαν οἱ ἀμασκάρευτοι. Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν διῃρημένοι καθ' ὁμάδας, κατὰ θιάσους, ἑκάστη ἅμαξα ἦτο μία σκηνή, ὡς ἡ τοῦ Θέσπιος ἡ κινητὴ σκηνή, ἕκαστος μασκαρᾶς ἦτο καθ' ἑαυτὸν ἓν θέατρον, ὑπῆρχον δὲ καὶ οἱ μεγαλείτεροι θίασοι, οἱ θίασοι, ὡς θὰ ἔλεγες, τοῦ Ταβουλάρη ἢ τοῦ Ἀλεξιάδου.

*

Τὴν ἑταιρίαν Ταβουλάρη ἀντιπροσώπευεν ἡ μασκαράτα τῶν τεχνῶν. Πολιοῦχοι θεοὶ τῆς μασκαράτας αὐτῆς βεβαίως θὰ ἦσαν ὁ Οἰκονόμου καὶ ὁ Κατσίμπαλης. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πολιοῦχοι συνήθως εἶναι ἄφρατοι, διὰ τοῦτο ἔλειπον αἱ δύο εἰδικαὶ των τέχναι — ἡ καλυβοποιία καὶ ἡ πιλοποιία. Ἐπὶ τοῦ πρώτου κάρρου εἴδομεν τὴν ἐπιγραφήν: *Πρόλογος* καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου τὴν ἐπιγραφήν: *Ἔπεται συνέχεια*. Εἰς αὐτὸ τὸ *Ἔπεται συνέχεια* θὰ ἀντιπροσωπεύωνται βεβαίως ἡ τέχνη τοῦ Κουμουνδούρου τοῦ σπείρειν ρουσέτια καὶ βγάζειν κουκκιά, ἡ τοῦ Τσιγγροῦ τοῦ συνομολογεῖν μετὰ τῶν ἑλληνικῶν θυλακίων καταναγκαστικὰ δάνεια, ἡ τῆς αὐλῆς τοῦ διέρχεσθαι ἐκ τοῦ τελωνείου ἀτελώνιστον, καὶ ἄλλαι μαγγανευτικαὶ τέχναι τῶν ἐκμεταλλευτικῶν τῆς κοινωνίας τάξεων.

Ἦτο ἡ μόνη μασκαράτα ἥτις ἐκρύπτεν ἰδέαν σατυρικήν.

Διότι ἡ πρώτη ἅμαξα, ὁ ἀληθὴς τοῦ ἐργατικοῦ δράματος πρόλογος, ἔφερε δύο γραφειάδες, παίζοντας ἡδονικώτατα μὲ τραπεζογραμμάτια, καὶ ὑπερήφανον ἐκ τῆς ἀργίας ἔχοντας τὸ ἦθος. Αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὑπουργοί, ἠδύναντο νὰ ἐκληφθῶσι καὶ κάτι περισσότερο ἀπὸ ὑπουργοί, ἠδύναντο νὰ παριστῶσι Τσιγγρὸν καὶ συντροφίαν, ἐπὶ τέλους ἦσαν ἐκεῖνοι, δι' οὓς εἰργάζοντο ὅλαι αἱ παρεπόμεναι τεχνάμαζαι.

Ἡ μασκαράτα αὕτη ἔφερε καθαρῶς κοινωνικὸν χαρακτῆρα. Καὶ θὰ κάμῃ καλὰ ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ Τσιγγρὸς καὶ κάποιοι ἄλλοι νὰ μὴ παραξενεύσουν πολὺ τὴν ἐκμεταλλευτικὴν ἑταιρίαν, διότι δέκα ἁμάξια δὲν θὰ ἐννοοῦν ἐπὶ πολὺ νὰ δουλεύουν χάριν ἑνός.

*

Θίασος τοῦ Ἀλεξιάδου ἦτο ἡ μασκαράτα τῶν ἰατρῶν προσκληθέντων ὅπως θεραπεύσωσι ἕνα χονδροειδέστατον, ὑγιέστατον . . . γαϊδουρι. Ἡ κάτυρα ἦτο χανδρή, ἀλλὰ ἐκφραστική. Τὸ ζῶον θὰ ἦτο ὁ τόπος μας καὶ οἱ γαϊδουροϊαπροὶ οἱ πολιτικοὶ τοῦ τόπου.

Ἡ κωμῳδία αὕτη κατεστρέφετο διὰ πρακτικωτάτης συμβουλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ χωρικοῦ, εἰς ὃν ἄνηκε τὸ γαϊδουρι, καὶ ὅστις ἔλεγε: Καλέ, πάμε, πατέρα, γιατί οἱ γιατροὶ αὐτοὶ θὰ μᾶς φάνε τὸ γαϊδουρι.

— Ἂν δὲν μῶχουν ἤδη φαγωμένο, θὰ ἔλεγε ἐὰν ἐκεῖνο καὶ ὡς ἄνθρωπος ὡμίλει.

*

Μασκαράτα ὑπηρετομεσιτῶν διεκωμῴδει τοῦ πρώτου νομικοῦ ἀστυνόμου μας τὰ εὐφυᾶ νομοθετήματα.

Ἐκεῖνοι οἱ ὑπηρετομεσῖται, οὓς εἶχεν ἐπινοήσει ὁ κ. Λογοθέτης ἀλλ' οἵτινες ἐνόουν νὰ μείνουν μόνον *μεσῖται*, ὡς μασκαράδες ἦσαν εὐφυέστατοι, ὡμίλουν δὲ διὰ στίχων, τοὺς ὁποίους μποροῦσαν νὰ ζηλεύσουν τὰ μαθητάρια τοῦ Παράσχου. Εὐφυῆ κυρίως ἦσαν τὰ κωμῳδούμενα περὶ τῶν ἐπιστολῶν, ἂν ἔχῃ καθῆκον ἡ ὑπηρέτρια νὰ δίδῃ εἰς τὴν Κυρίαν τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὸν Κύριον τὰ γράμματα τῆς Κυρίας.

*

Τὸ Γαϊτανάκι, τὸ ὁποῖον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὅταν πρωτοεβγῆκε ἦτο τόσῳ κομψόν, καθαρόν, ἀπατῶν τοὺς θεατὰς περὶ τοῦ πραγματικοῦ φύλου τῶν νταμῶν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μετὰ μίαν ἑβδομάδα εἶχε *ζολιαδισθῇ*, ὅπερ σημαίνει ρυπανθῇ, παρῳδήθη καὶ αὐτὸ ἀπογαϊδουρωθέν. Ἐχόρευον γὰρ τὸ γαϊτανάκι ἀπ' ὄνων.

*

Ἐν γένει τὸ σοβαρώτερον αὐτὸ καὶ ἀπὸ μερικοὺς Φιλοσόφους τοῦ Πανεπιστημίου ζῶον δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐθεωρήθη ὡς ἀναπόφευκτος συνεργάτης τῶν ἀπόκρεω τῶν ἀνθρώπων.

Ὅπως εἰς εὐεργετικάς τινας παραστάσεις ἀναγινώσκῃ τις ἐν τοῖς θεατρικοῖς προγράμμασι τὴν κλασικὴν φράσιν: Τῇ εὐγενεῖ καὶ φιλοτίμῳ συμπράξει τοῦ δεῖνος ἢ τῆς δεῖνος ἀοιδοῦ, πάντοτε δὲ ὑπὸ τὴν φιλότιμον ἐκείνην σύμπραξιν κρύπτονται τέσσαρα ἢ πέντε ταλλαράκια, οὕτως καὶ ἐὰν ἐξέδιδεν ὁ κ. Σοῦτσος, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ ἐν Κερκύρᾳ συναδέλφου του, προγράμματα Ἀπόκρεω, καθῆκον εὐσυνειδησίας θὰ τῷ ἐπέβαλλε νὰ προσθέσῃ:

Αἱ Ἀπόκρεω θὰ γενοῦν τῇ εὐγενεῖ καὶ φιλοτίμῳ συμπράξει τῶν ὄνων.

*

Καὶ ἐπειδὴ περὶ ὄνων ὁ λόγος μονογενὴς μασκαρᾶς φέρων κεφαλὴν ὄνου περιτρέρετο ὑπερήφανος, εἰς ὅλων δὲ τὴν φαντασίαν ἐγέννα τὴν λίαν πιθανὴν ὑπόθεσιν:

— Αὐτὸς ὡς φαίνεται θὰ εἶναι ὀνογενής.

*

Εἰς μίαν ἅμαξαν δύω χανούμισσαι διὰ ταχερῶν ἔβλεπον ὀφθαλμῶν ἀνθρώπους καὶ πράγματα.

Ἦσαν, μᾶς εἶπον, ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ Ξένος, οἵτινες ἀγάπησαν καὶ πρόκειται ἐκ νέου πάλιν νὰ ἐνεργήσουν παρὰ τῷ χαρεμίῳ τοῦ Σουλτάνου, τὴν φορὰν ταύτην μετημφιεσμένοι ὡς ὀδαλίσκαι, ἔκαμνον δὲ προχθὲς πρόβας.

*

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἁμαξῶν αἵτινες ἔφερον μασκαράδες ἀνεγνωρίσαμεν τὴν ἅμαξαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, φέρουσαν πέντε προσωπιδοφόρους. Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν ἅμαξα ὑπουργικὴ νὰ ἐνοικιασθῇ εἰς ἰδιώτας, ὑπεθέσαμεν ὅτι ἦσαν οἱ πέντε ὑπουργοὶ μασκαράδες. Ὁ ἕκτος ἦτο ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, ὅστις ἐχανουμίζετο μετὰ τοῦ κ. Ξένου.

*

Ἕνα μουλάκι, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐκποιεῖ ἓν πρὸς ἓν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, νομίζων ὅτι ὅσῳ παχύνονται τὰ πρὸς ἐκποίησιν κτήνη ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου, τόσῳ ἀκριβώτερα θὰ πουληθοῦν διὰ νὰ παχύνουν πάλιν τὸ δημόσιον ταμεῖον, παρῴδει ἕνα πρώην ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν. Ἔμπροσθεν μὲν ἔφερε σάκκους σαπιο-γαλέττας, καὶ ὄπισθεν σάκκους γεμάτους σαπιοπάπουτσα.

Ὅσοι ἔβλεπον τὸν ἡμίονον αὐτὸν τὸν ἐξελάμβανον ὡς λιπομάρτυρα καὶ εἰς δικαστικὸς κλῆρ ὀλίγου δεῖν νὰ τὸν συλλάβῃ ὅπως τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τοῦ κ. Σαράφα, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν περὶ τοῦ Σωτήρη ἀνακριτικὴν ἐπιτροπήν.

*

Ἡ γενικὴ συναυλία τοῦ «Κόφ' τον» διεκόπη μόνον πρὸς τιμὴν τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Ἰακωβάτου. Καὶ διὰ μὲν τοὺς πρώτους προηγήθη τοῦ καθολικοῦ «Κόφ' τον» τὸ «Ζήτω», διὰ δὲ τὸν κ. Ἰακωβάτον τὸ προσφιλὲς αὐτῷ «Νιάρ» καὶ «Πρρρρ».

*

Ἀλλ' εἰς τὴν καθολικὴν συναυλίαν ὁ κ. Ἰακωβάτος μετέσχε, διότι συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν κ. Τρικούπην διὰ τῆς ῥωμαλέας φωνῆς του τῷ ἐφώναξε: «Κόφ' τον», ἄσβεστος δὲ γέλως ἐνῶρτο εἰς τὰς παφλαγονικὰς παρειὰς τοῦ μέλλοντος πρωθυπουργοῦ μας. Ἐν παρενθέσει λέγομεν ὅτι ὁ μὲν βασιλεὺς τῶν μετημφιεσμένων, ὁ ἀπὸ ῥυπῆρος ὁδηγῶν δίφρον πρίγκηψ Ἰδός, προσέφερε μεγαλοπρεπῆ ἀνθοδέσμην εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ βήματος Γεωργαντάραν, λαβόντος ἀπὸ χειρὸς τὴν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν πριμαδόναν τῆς Βουλῆς τοῦ ἀδελφοῦ Χαραλαμπάκη, ἄλλος δὲ ἄλλην ἀνθοδέσμην προσέφερε πρὸς τὸν κ. Τρικούπην.

*

Ὁ καραγκιόζης εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ φέρηται ἐπὶ κάρρου, προσελκύων πάντοτε κατὰ τμήματα ὁδῶν ὁμίλους καὶ καταδιασκεδάζων αὐτοὺς μὲ τὸ:

Θὰ σοῦ πάρ' ὁ διάβολος τὸν πατέρα!

*

Μία ἀριστοκρατικὴ ἁμαξάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεγνωρίσαμεν τὸν κορμὸν τοῦ ζῶντος Ἑρμοῦ Λεωνίδα Χαδζῆ Δημητρίου ὡς καὶ τὸ αὐτὶ ἑνὸς αὐλικοῦ Γραμματιδέως ἐμοίραζε κάρτας εἰς ὄνομα Rigolopoulo et Cie. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προσθέσουν κατάληξιν εἰς τὸ ἀληθινὸν των ὄνομα. Ἡ αὐτὴ κάρτα ἔφερε καὶ τὰς λέξεις: *νὰ μᾶς γράφετε*, βεβαίως εἰς τὰ παλιά μας τὰ παπούτσια.

*

Ὁ κ. Ἰακωβάτος ἐξήνεγκε περίπου τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἣν καὶ ἡμεῖς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐντυπώσεών μας αὐτῶν.

Ἐρωτᾷ συνάδελφόν του: τί θὰ πῇ: *Κόφ' το*. Καὶ τοῦ ἀναφέρει μίαν ἐκ τῶν γελοίων περὶ τοῦ *Κόφ' το* ἐκδόσεων.

— Ὄχι, λέγει, μετὰ τῆς κεκομμένης καὶ ἐντόνου προφορᾶς του, ἔχει βαθυτέραν σημασίαν.

Καὶ προσέθεσε κάτι τι τὸ ἐπαναστατικόν του χεῖλος εἰς τὸ οὖς τοῦ συναδέλφου του.

Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐκεῖ διὰ νὰ τ' ἀκούσωμεν.

*

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἦτο προωρισμένη κατὰ τὸ στρατηγικὸν σχέδιον ὅπερ εἶχε δώσει ὁ κ. Λογοθέτης ἀπὸ πρωΐας διὰ νὰ κατέρχωνται αἱ ἅμαξαι.

Μόνη ἡ ἅμαξα τῶν Βασιλέων ἐτάραξεν ὀλίγον τοὺς λογοθετικοὺς κύκλους, διότι αὐτὴ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

*

Τίς οἶδε ποῖα ἐπεισόδια ἀτακτημάτων, ποῖαι συγκρούσεις ἁμαξῶν καὶ ἄλλα δυστυχήματα θὰ συνέβαινον, ἐὰν ὁ κ. Λογοθέτης δὲν ὠχεῖτο ἀεννάως δίδων διαταγάς, αἵτινες ἀμέσως ἐξετελοῦντο.

Οὕτω χάρις εἰς τὰ προστάγματά του αἱ ἅμαξαι αἱ πηγαίνουσαι δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ ἐτρέποντο πρὸς τὰ δεξιά, αἱ δὲ ἅμαξαι αἱ τρέχουσαι ἀριστερᾷ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἐν τῷ μέσῳ ἐφαίνετο πάντοτε ἀναιδοκαταβαίνουσα ἡ κεφαλὴ τοῦ κορυθαιόλου Λογοθέτου.

*

Ἐνησχολημένος εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτὴν τῶν ἁμαξῶν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κ. Στεφανίδην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς συνήθεις ἀπὸ τοῦ παραθύρου πυροβολισμούς του. Καθιέρωσε καὶ ὁ κλωστομύσταξ αὐτὸς ἓν εἶδος ἀνευθύνου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπιτρέπει ὁπόταν τοῦρχεται νὰ πυροβολῇ τοὺς διαβάτας.

Προτείνομεν εἰς τὸ ἑξῆς τὸ κατὰ Στεφανίδου σύνθημα νὰ μὴν εἶναι: *Κόφ' το*. Ἀλλὰ: *Σοῦλθε*; Νὰ τοῦ τὸ λένε δὲ αὐτὸ ἢ καθ' ὁδὸν ὅπου δὲν κουβαλεῖ πιστόλας, ἢ ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας του διὰ νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς μόνος ἐν ἀνανδρίᾳ ἥτις δὲν τὸν τιμᾷ εἰς θέσιν ἀμυντικήν.

— Λοιπόν, κ. Στεφανίδη, *σοῦλθε*;

*

Τὰ μπαλκονάκια ἦσαν κοροστόλιστα.

Τὸ μπαλκόνι εἶναι ἡ νεότης τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Εἶναι ἡ ῥωμαντική της ποίησις. Ὅπου βλέπεις μπαλκόνι, φαντάζεσαι τὸ ὀλιγώτερον μίαν Ἰουλίαν, μίαν μεταξωτὴν κλίμακα καὶ ἕνα Ῥωμαῖον. Ἀγαπᾶται δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ μπαλκόνι ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἡ φυσικὴ των ἀλαζονία τὰς κάμνει νὰ τὸ φαντάζωνται θρόνον καὶ ὑπηκόους τοὺς διαβάτας.

Τὰ μπαλκόνια ὅλα ἕνα εἶχον βασιλέα προχθές. Τὸ μπαλκόνι τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ἔνθα διεκρίνετο μία ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ Ῥαφαὴλ φέρουσα καὶ τὸ ὄνομά του.

Κάτωθεν τοῦ μπαλκονίου αὐτοῦ ἠκούσαμεν τὸν ἑξῆς διάλογον:

— Μὰ δὲν τὴν χόρτασες ἀκόμη νὰ τὴν βλέπῃς;

— Ἡ ἀπόλαυσίς της ἀντὶ κόρου γεννᾷ πεῖναν.

*

Ἡ τελευταία σκηνὴ ἦτο ἡ ἐν μέσῳ τοῦ παρὰ τὰ Χαφτεῖα εἰς δύο πυκνὰς πτέρυγας διῃρημένου Κοφ'τομανοῦς κόσμου παρέλασις τῶν ἁμαξῶν, ἔνθα προσωπιδοφόροι καὶ μὴ ἐξεκουφαίνοντο ὑπὸ μανιωδῶν Κοφ'τοκραυγῶν.

Ἀπηλαύσαμεν πολλὰ γέλοια καὶ μορφασμοὺς ἀθηναϊκῶν καλλονῶν. Ἐθρύπτοντο ὑπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ αὐτοῦ, ἐννοοῦσαι ὅτι τὸ «Κόφ' τον» ἦτο ἁπλοῦς ἀστεϊσμός, διότι τί νὰ κόψουν; Τί τῆς ἀφίνομεν νὰ κόψουν; Καὶ ἄλλη μὲν δῆθεν ἐζήτει νὰ βύσῃ τὰ ὦτά της, ἄλλη ἀντὶ νὰ κλείσῃ αὐτὰ

ἠμιέκλειε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἄλλη ἐγέλα καὶ ἄλλη ἐκαμάρωνεν.

Οἱ χορηγοὶ τῶν Κοφ'τοκραυγῶν μετέβαλλον τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἀναλόγως τῆς νεότητος ἢ τοῦ γήρατος, τῆς εὐμορφίας ἢ δυσμορφίας τῶν ἐν ταῖς ἀμάξαις.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τὸ : «Κόφ' τον» ἦτο προστακτικὸν καὶ ἄγριον. Εἰς τὴν πρώτην ἱκετευτικὸν καὶ θωπευτικόν.

*

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ἔχωμεν : Βάλε «Κόφ' τον», ἐφημερίδα : «Κόφ' τον», τραγούδια «Κόφ' τον», Καπέλλα «Κόφ'τον», πάστα «Κόφ' τον», φιλιὰ : «Κόφ' τον» καὶ νέον ὑπουργεῖον : «Κόφ' τον».

Κουδουνάτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ἄκρον ἄωτον ἡδονικῆς ἀπάτης :

— Νὰ ζεσταίνῃς εἰς τὸν ἥλιο καρέγλα, νὰ κάθεσαι ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ νομίζῃς ὅτι πυροῦσαι ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς *ἰδικῆς σου*.

—

Ἠκούσαμεν μεταξὺ δύο κυριῶν τὸν ἑξῆς διάλογον :

— Πῶς εἴχατε διασκεδάσει εἰς τοῦ κ. Τερνώ;

— Ὠραῖα ! ἐκεῖ νομίζει κάνεὶς ὅτι εἶναι εἰς τὸ *σπῆτί* του.

—

Ὁ *καλαμπουράρχης* κ. Ρ. *** βλέπει τὴν Κ. Δ. *** μὲ κοστοῦμι δαίμονος, καὶ διὰ φωνῆς τραυλιζούσης ὑπὸ μέθους λέγει :

— Je voudrais que le diable m' emporte !

—

Ἔλεγον εἰς μίαν Κυρίαν :

— Vous êtes la reine du bal.

Τολμηρὸς νεανίας ὑπέλαβεν ἀμέσως εἰς τὸν σύζυγον τῆς Κυρίας :

— Si j' étais roi !

—

— Τί κοστοῦμι μασκαρᾶ λές νὰ τοῦ πρέπῃ τοῦ Δελη-γιάννη ;

— Γυμνός.

— Καὶ . . . . . ;

— Τὰ παράσημά του θὰ τοῦ χρησιμεύουν ὡς φύλλα συκῆς.

—

Χαρίζομεν καὶ ἄλλον τίτλον ποιήσεων εἰς τοὺς ῥομαντικούς μας ποιητάς :

Λάχανα καὶ μοῦρα.

—

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν εἶχε φύγει τοῦ Κουμουνδούρου ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς του. Συνωμίλει δὲ φυσικῶς μετὰ τοῦ νέου ἀρχηγοῦ του κ. Τρικούπη.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἐσήκωσε μάτι ἀπὸ τὸν λειποτάκτην, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς φεύγουν ἄνθρωποι τοῦ χεριοῦ του.

Καὶ ἔσριγγε τὸ χέρι του εἰς σχῆμα γρόνθου ἀπειλητικοῦ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ κι' ἄλλος.

—

Ἐπ' αὐτοφώρῳ συνελήφθη ὁ κ. πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅτε ὁ κ. Τρικούπης ὡμίλει περὶ νέου δανείου, σπογγίζων τὰ σάλια του καὶ τὰ μουστάκιά του ἀνακατωμένα.

—

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Δευτέρας ὁ πρωθυπουργὸς ἐν τῷ λόγῳ του ἔλεξε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἀμειλίκτως θ' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος αὐτοῦ.

Εὐφυεῖς τῆς ἀντιπολιτεύσεως βουλευταὶ ἀπηύθυναν ἀπὸ τὴν θέσιν των τὴν ἐρώτησιν :

— Ἐντὸς πόσων ὡρῶν θὰ τὸ ἀπαιτήσητε ;

Ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὴν ἐπαύριον τοῦ σχηματισμοῦ νέας κυβερνήσεως, ἐὰν ἔχῃ πλειοψηφίαν ἡ τότε ἀντιπολίτευσις, θὰ τὴν ῥίψῃ, φωνάζουσα :

— Βλέπετε ποῦ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσητε τὸ πρόγραμμά σας;

—

Τὰ περὶ «δαρβινισμοῦ» μαθήματα τοῦ κ. Ζωχιοῦ ἐτάραξαν τὰ νεῦρα τοῦ ἐπισκόπου Βίμπου, ὅστις ἅμα προσκληθεὶς εἰς μνημόσυνον δὲν ἔχῃ νὰ κάμῃ δύο τρεῖς παπάδες καὶ νὰ χειροτονήσῃ τρεῖς τέσσαρες διάκους, τότε ἐνθυμεῖται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

—

Ἦτο ὅμως χαριέστατος εἰς τὸν τελευταῖόν του λόγον : «Τί λέγουν οἱ ἐναντίοι ; Ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀθανασία ψυχῆς; Ἔ ; Καὶ τότε πῶς θὰ εὐεργετήσω ἐγὼ τὸν πλησίον μου ἀφοῦ δὲν θὰ ἀμειφθῶ»;

Ἡ παρομοίωσις αὐτὴ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Διάγγελη κατένυξε τὸ φιλόχριστον ἀκροατήριον τοῦ κ. Βίμπου.

—

— Μὰ πῶς ὅλο λόγια εἶναι αὐτὸς ὁ Λογοθέτης ;

— Τί λέγει τ' ὄνομά του ! *Λόγο θέτει.*

—

Διήρχετο τὸ Λευκόῤῥοδον Ρ.***

— Πολὺ εὔμορφη, ἀλλὰ τὰ μάτια της πολὺ μικρά.

— Καὶ τί σημαίνει ; Ὁ Χάϊνε εἶπε διὰ τὰς μικροφθάλμους Γαλλίδας : Μήπως ἐξετάζει κάνεὶς τὴν ὁλκὴν τοῦ τηλεβόλου, τὸ ὁποῖον τὸν πλήττει ;

—

Ἐκ τῆς γειτονιᾶς τοῦ τυπογραφείου μας συνελάβομεν τὴν ἑξῆς παρατήρησιν ἣν μία μοῦσα τοῦ παραθύρου ἔλεγε πρὸς ἄλλην :

— Ὅλο κόφ' το κόφ' το καὶ δὲν κόβεται.

Κατόπιν αἱ δύω Μοῦσαι ἐσβύσθησαν εἰς γέλοια.

—

Φοβερὰν θραῦσιν ἔκαμεν ἐν τῇ Βουλῇ προχθὲς τὸ : *Κόφ' το* διὰ στόματος τοῦ κ. Ζαΐμη, ὅστις εἶναι τοῦ Κοινοβουλίου ὁ μέγας παῖς.

—

— Διατὶ ὁ κ. Μηλιαρέσης ν' ἀριερώσῃ τὸ «Κόφ' το» εἰς τὸν κ. Αὐγερινὸν καὶ ὄχι εἰς κάνένα ἐκ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του καὶ *ὁμοφύλων* του;

— Ἴσως διότι αὐτὸς ἐκ τῶν συναδέλφων του μανιωδέστερον τὰ *κόβει*.

—

Εἰς τὴν τελευταίαν του ἀγόρευσιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὑπὸ μορφὴν ῥητορικοῦ σχήματος ἐπρόδωσε μύχιον αὐτοῦ πόθον : «Πηγαίνετε, κύριοι, εἶπε πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν· λείψατε, κύριοι, δὲν σᾶς θέλομεν».

—

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος μέγα ἔγκλημα κατελογίσατο τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ἐζήτει νὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀντιφάσκοντα πρὸς ἑαυτὸν λέγων ὅτι εἶναι «καὶ ὑπὲρ τῶν οἰκονομιῶν καὶ ὑπὲρ τῆς συντάξεως».

Ἔχει δίκαιον διότι αὐτὸς εἶναι ὑπὲρ τῆς σπατάλης καὶ ὑπὲρ τῆς συντάξεως.

Καραβινοφόρος.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

Ἐσ τὸ περιβόλι μας πετάει,
Ἄμα γλυκοξημερώσῃ·
Καμμιὰ κάμπια κυνηγάει
Εἴτε συταφιοῦ σπυρί,

—

Κι' ἅμα τὴν κοιλιὰ γεμίσῃ,
Τὸ τραγοῦδι ἀρχινάει.
Ἐχόρτασε ;—Θὰ ξεφαντώσῃ,
Θὰ πηδήσῃ, θὰ χαρῇ.

—

Τὸ φτωχὸ πουλάκι μοιάζει
Πῶς γιὰ μένα τραγουδᾷ
Πῶς ἐμένα μοῦ φωνάζει :
«Μπᾶ κοιμᾶσαι ;—Ξύπνα δά !»

—

Σὰν αὐτόν, μικρὸ πουλάκι
Ἂν 'μποροῦσα νὰ γενόμουν
Μὲ βαμμένο λαιμουδάκι
Μὲ φωνὴ γλυκειά, γλυκειά,

—

Ἄμα 'χάραζε θἀρχόμουν
Ἐστὸ δικό σου περβολάκι,
Θὰ πηδοῦσα θὰ καθόμουν
Πάνω 'ς τὴν βερυκοκκιά,

—

Εἰς τὸ τζάμι θὰ χτυποῦσα
Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ φτεροῦ
Καὶ θὲ νὰ σοῦ τραγουδοῦσα !
—Ξύπνα, ξύπνα, **ὑπναροῦ.**

Μοδίστρα.

ΟΠΟΥ Ο ΛΑΟΣ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΒΛΕΠΕΙ ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΛΕΥΚΑ.

Οὐδεὶς πλέον ἀμφιβάλλει ὅτι ἐπίκειται ἀλλαγὴ κυβερνήσεως. Καὶ οἱ μᾶλλον συντηρητικοὶ ἐπείσθησαν κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις ὅτι ὁ λαὸς *νεωτερίζει*.

Αἱ λέξεις καὶ τοῦ τελευταίου ῥήτορος τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸν ἐμπνέουσιν, αἱ λέξεις τῶν ὑπουργῶν παρέρχονται ὡς πτερόεντα ἔπη.

*
* *

Νεωτερίζει λοιπὸν ὁ λαὸς καὶ τὸν πόθον του ἐκφράζει χαρακτηριστικῶς, ἐνίοτε μέχρι σκηνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ἀντιπολίτευσις μετεβλήθη δι' αὐτὸν εἰς εἴδωλον λατρείας, οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶνε πλέον πιστευτοὶ αὐτῷ.

— Ἔχω περίσσευμα, ἀναφωνεῖ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. Κατὰ τὰς ἐπισήμους τῆς διαχειρίσεως πληροφορίας τὸ ἔλλειμμα μόλις ἀνέρχεται εἰς 4,000,000, καὶ μετὰ ἓν ἔτος θὰ καλυφθῇ. Ἰδοὺ τὰ ἔγγραφα. Ἡ κατάστασις τοῦ τόπου ἡ οἰκονομικὴ εἶνε λαμπρὰ ὅσον οὐδέποτε.

Ἀλλ' αἱ τερπναὶ ἐπίσημοι αὗται πληροφορίαι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων τοῦ λαοῦ.

*
* *

— Τὸ ἔλλειμμα εἶνε 17,000,000, φωνάζει ἡ ἀντιπολίτευσις. Δὲν εἶνε ἀληθεῖς αἱ ἐπίσημοι πληροφορίαι. Ἡ κατάστασις τοῦ τόπου ἡ οἰκονομικὴ εἶνε οἰκτρά, βάραθρον χαίνει μαῦρον πρὸ τῆς πορείας τοῦ κράτους.

Αἱ φοβεραὶ αὗται προρρήσεις ἐνθουσιάζουσι τὸν λαὸν καὶ τὰ ἀκροατήρια σείονται ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου ἐκ τῶν ἐξάλλων χειροκροτημάτων.

*
* *

Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τὴν ψυχολογικὴν ταύτην τοῦ τόπου κατάστασιν ;

*
* *

Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε μαντείας, οὔτε θείας ὁμῆς, ἵνα κατανοήσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ φαινομένου τούτου. Τὰ γεγονότα ψυχρὰ ὡς μάρμαρα ἵστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων. Ἀνοίξατε τὴν ἱστορίαν τῶν τελευταίων ἐτῶν καθ' ἃ παντοδύναμος ὁ κ. Κουμουνδοῦρος διευθύνει καὶ θὰ ἐννοήσητε ἀμέσως τὴν ψυχολογικὴν ταύτην τοῦ λαοῦ κατάστασιν.

*
* *

Βεβαίως ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν μετεχειρίσθη θεσσαλικὰ φίλτρα ὅπως ἐξαπατήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ λαοῦ ἵνα βλέπωσι *λευκὰ* μὲν τὰ *μαῦρα* τῆς ἀντιπολιτεύσεως προαισθήματα καὶ *μαῦρα* τὰ *λευκὰ* τῆς κυβερνήσεως.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα κεῖνται ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς τοῦ λαοῦ γνώμης.

*
* *

Ἀναφέρομεν ὀλίγα ἐν παραδείγματι.

Ἡ κυβέρνησις εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ἄλλοτε : «Ἡ Θεσσαλικὴ ἐπανάστασις ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος θὰ παρακαθήσῃ ἐν Βερολίνῳ.»

Οὐδὲν ἐγένετο τοιοῦτον.

Ἡ κυβέρνησις εἶπεν εἰς τὸν λαὸν ἀργότερα: «Τάχιστα τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα τελειόνει. Δός μου χρήματα νὰ ἔχω στρατὸν διὰ νὰ καταλάβω τὰς ἐπαρχίας καὶ ἀρχομένου τοῦ ἔτους θὰ ἔχωμεν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν.»

Παρῆλθεν ἓν ἔτος ἔκτοτε καὶ οὔτε ἐπαρχίας ἔχομεν οὔτε στρατόν.

* *
*

Εὔλογον λοιπὸν εἶνε σήμερον λέγουσα ἡ κυβέρνησις *ἔχω περίσσευμα* νὰ μὴ εἶνε πιστευτή. Ὁ λαὸς ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν. Τὰ ψεύδη ἀπεδείχθη ὅτι τὸν ἔβλαψαν πολύ.

* *
*

Πιστεύομεν ὅτι ἡ γνώμη αὕτη τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ εἶνε καὶ γνώμη τῆς ἐν τῇ βουλῇ πλειοψηφίας. Διὰ τοῦτο ἀναμένομεν τὴν νέαν κυβέρνησιν οὐχὶ προφητικῇ δυνάμει, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων πειθόμενοι.

Ἐὰν καὶ πάλιν ἀπατηθῶμεν ἐν τῇ βουλῇ, ἡ ἀπάτη δὲν θὰ εἶνε τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τῆς βουλῆς, ἥτις μετὰ ἓν ἔτος θὰ εὑρεθῇ ἐνώπιον φοβεροῦ ἐλλείμματος ἐὰν πεισθῇ νῦν ὅτι ἔχει περίσσευμα.

* *
*

Ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι παρεκαθήσαμεν ἐν Βερολίνῳ μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα θὰ τελειώσῃ, τοσοῦτον εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἡμῶν κατάστασις εἶνε λαμπρά, καθὰ εἶπον οἱ ὑπουργοί.

* *
*

Οὕτω κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμὸν ἐπραγματεύθημεν καὶ ἡμεῖς τὸ πολιτικὸν ζήτημα οἰκονομικῶς.

Μαρμιτόνι.

ΣΗΜΕΡΑ ΟΧΤΩ.

Σήμερα ὀχτώ! ψυχή μου, λίγο σὰν συλλογιεθῶ
Ὁ καθένας μας τί μοῦτρο θὲ νὰ ἔχῃ κρεμαστό,
Χά, χά, χὰ ἀπὸ τὰ γέλοια μ' ἔρχεται νὰ ξεραθῶ,
Τί καρικατοῦραις ὅλοι θάνε σήμερα ὀχτώ.

Μάτια μου σκηναῖς! Εἶσ' ἕνας ποῦ τὸ γλέντησες τρανά!
Ξύπνησες· νὰ βρῇς τὸ νοῖκι τὸ κεφάλι σου τρυπᾷς.
Νὰ κι' ὁ νοικοκύρης μπαίνει. Τώρα τᾶφερες στενά,
Κόφτεις ψέματα. Αἴ κ' ἔτσι εἶναι ποῦ σ' τὸν Ἅδη πᾷς.

Εἶσαι—ἄχ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς—πεμπτοετής,
Μελετᾷς, γιατί σὲ λίγο ἡ *σειρά σου* θὲ νἀρθῇ,
Τὸ μυαλό σου νὰ μαζέψῃς σ' τὸ βιβλίο σου ζητεῖς.
—Ἀμὴ δέ;—Χορεύ' ἀκόμα τὸ τρελλὸ μὲ μιὰ ξανθή.

Σήμερα ὀχτώ! Ποιὸς ξέρει καὶ σὺ, γέρο-Ἄλφα-κοῦ
Κάτω ἀπ' τῆς ἐξουσίας τὸ σκαμνὶ τὸ ζηλευτὸ
Ἂν δὲ λὲς τὰ κρίματά σου κἀνενὸς πνευματικοῦ,
Πορασμένο μεγαλεῖο, δόλιε, σήμερα ὀχτώ!

Χανούμισσα.

ΗΧΩ ΣΑΛΟΝΙΩΝ.

Ἡ νὺξ τῆς Κυριακῆς ἦτο συνέχεια τῆς ἡμέρας· αἱ προσωπιδοφορίαι ἦσαν ἡ ἡμέρα τῆς νυκτός.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν συνεντευκτήριον τῶν μασκαράδων ἦτο ἡ λίαν φιλόξενος καὶ περιποιητικὴ οἰκία τοῦ κ. Ῥικάκη.

Ὀλίγους ἀστερίσκους ἐκ τῆς νυκτὸς ἐκείνης παραθέτω ἐνταῦθα ὅπως χρησιμεύσουν ὡς φανοὶ διὰ τὰς ἄλλας νύκτας.

* *
*

Εἷς προσωπιδοφόρος ἐντριγκάρει τὸν βουλευτὴν κ. Κορυζῆν.

— Ποιός εἶσαι, τέλος πάντων;

— Μασκαρᾶς.

— Μὰ ποιός;

— Ἀφοῦ σᾶς λέγω εἶμαι μασκαρᾶς θὰ πῇ ὅτι εἶμαι συνάδελφός σας.

* *
*

Νεαρὸς προσωπιδοφόρος προσφέρει πολύτιμον μπουκέτον μετὰ καμελίας πρός τινα Κυρίαν.

— Διὰ νὰ σᾶς τὴν πληρώσω θὰ χορεύσω μαζύ σας.

Ὁ προσωπιδοφόρος *(καθ' ἑαυτόν)*: — Τί πληρωμὴ ποῦ μοῦ κόστισε ὁ φράγκα, τὰ τελευταῖά μου.

* *
*

Μασκαρᾶς ἔχων πρόσθετον κορμὸν καὶ κεφαλὴν, ἀλλὰ βλάξ, μηδὲν λέγων, συναντᾶται ὑπὸ ἄλλου:

— Μὰ τί σοῦ χρειάζεται ἀδελφὲ τὸ κεφάλι ἀφοῦ δὲν λὲς τίποτε; *Κόφ'το.*

* *
*

Τὰ εὐέλπιδα Χρυσᾶ εἰσήλαυνον εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κ. Ῥικάκη γλαφυρὰ προσωπιδοφόρα καθ' ὁμάδας, ἢ ῥεύματα πειραϊκά.

* *
*

Ὅπου οἱ προσωπιδοφόροι πυκνοῦνται τὰ φύλα συγχέονται, καίει δὲ ἡ περιέργεια τὰ στήθη τί νὰ εἶναι: δικός μας ἢ δική μας.

Πρόχειρον βεβαιώσεως μέρος ἦτο ἐλαφρά τις ἐπαφὴ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τότε ἠκούετο ὁ ἑξῆς διάλογος:

— Τί σκαλίζεις;

— Τίποτε, τίποτε τὰ κουμπιά σου.

Petit Bonhomme.

ΚΑΙ ΣΥ ΜΑΡΤΗ;

Ὅλοι ἐφέτος ὅλοι τρελλαθῆκαν,
Χίλιοι ποῦ λέγανε πῶς δὲν χορεύουν
Εἰς τὸ κυνήγι, κύτταξε ἐβγῆκαν
Καὶ τοὺς χοροὺς μὲ τὸ κερὶ γυρεύουν.

Νὰ ὡς κι' ὁ Μάρτης ἄνθρωπος μὲ γνῶσι
Ποῦ νήστευε, πολὺ καλογηρέψει
Καὶ τὴ ψυχή του γύρευε νὰ σώσῃ
Θέλθῃ κι' αὐτὸς δυὸ μέραις νὰ χορέψῃ.

Φαλσακαπᾶ.

ΟΞΩ ΚΙ' ΟΞΩ.

Χοροὶ ἐδῶ, χοροὶ ἐκεῖ,
Ντοῦλι, λύρα, μουσική,
Τραγούδια ἀποκρηάτικα·
Μουτζουρωθήκανε πολλοί,
Καὶ μὲ λεμόνια οἱ ζουρλοὶ
Τοὺς κυνηγοῦν μπαγιάτικα.

Σ' αὐτὸ τὸν ὥμορφο καιρὸ
Στρωθῆκαν ὅλοι 'στὸ χορὸ,
Στὸ λοῦσο, 'στὸ ζεραφέτι·
Ἀφῆκαν λόγια καὶ θυμοὺς,
Βγάλαν ἔξω τοὺς καϋμοὺς,
Τῆς λύπαις, τὸ σεκλέτι.

Ἀφοῦ καθένας εἶδε πιὰ
Πῶς μόνο ἡ ἀδιαντροπιὰ
Στὸ κράτος βασιλεύει,
Ἔξω, ἐφώναξε, 'ντροπὴ,
Κι' ἀπὸ 'φτηνὸ κρασὶ στουπὶ
Μονάχος του χορεύει.

Κι' ἂν δὲν στρωθοῦμε 'στὸ χορὸ,
Τὸ χῶμα μας τὸ ἱερὸ
Μποροῦμε νὰ τὸ πάρουμε;
Κι' ἂν δὲν τὸ πάρουμε, καὶ τί;
Καὶ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
Καὶ ἀψηλὰ σαλτάρουμε.

Ἡ νέα μας πολιτικὴ
Θέλει τῆς Πλάκας μουσικὴ,
Μεθύσι καὶ πηδήματα·
Θέλει μουντζοῦρα τηγανιοῦ,
Θέλει καὶ γύρο φουσταν̆ιοῦ
Νὰ λύνῃ τὰ ζητήματα.

Λοιπὸν γλεντᾶτε μὲ χαρὰ
Ῥιχθῆτε ἀπὸ φαγὶ γερὰ
Καὶ γίνετε κουρούνα·
Τόσο μεθύσετε κακὰ,
Ὅποῦ κανεὶς νὰ μὴ γροικᾷ
Τὴν τέση μας φουρτοῦνα.

Καραγκιόζης.

ΚΟΦ'ΤΟ.

Τόσαις φοραῖς ἀντήχησε αὐτὸ τὸ *κοφ'το*
Καὶ ἀντηχεῖ ἀκόμα σ' ὅλη μας τὴ χώρα
Ὅποῦ.... Τώρα μιὰ λέξι ποῦ νὰ λήγῃ εἰς *οφ'το*
— Ἂς εἶναι ἐπεράσαμε κ' αὐτὴ τὴν μπόρα —
Ὅποῦ καὶ τώρ' ἀκόμα ἔχω ἕνα φόβο
Πῶς θὲ ν' ἀκούσω—*κόφ'το*—Αἴ! λοιπὸν τὸ κόβω.

Ριγκολέτο.

ΜΑΣ ΤΑ ΧΑΛΑΣΕ.

Ὁ Θεός. Ἐπὶ τέλους δὲν τρώγεται οὔτε νηστήσιμος, οὔτε ἀποκρηάτικος.

Πτωχαὶ Ἀθῆναι. Μιὰ φορὰ ζωντάνεψαν καὶ δός του ὁ βορρᾶς μανιακὸς, λαμβάνων ἐπίκουρον τὸν Θεὸν Σοῦτσον (Κονιορτὸν) εἰσβάλλει καὶ:

— Τί τὰ θέλετε αὐτά;

— Ποιά, βρὲ ἀδελφέ.

— Νὰ αὐτὰ, τὰς διασκεδάσεις, τὰ καρναβάλια τὸ «Κόφ' τον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μασκαραλήκια.

— Μὰ δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι κ' ἐμεῖς;

— Ὄχι.

— Ἔ! Κόφ' το τώρα.

— Τὰ κόφτω λοιπὸν ὅλα.

Καὶ ἐνῷ ὁμιλεῖ φυσᾷ φλασκομάγουλος καὶ χύνεται σὰν βορρᾶς ποῦ εἶναι ἐπὶ τῆς πρωτευούσης μας ἤτις τὸ γλέντασε, σὰ ντᾶς ὅστις πέφτει ἐπάνω εἰς διασκέδασιν ἡμέρων ἀνθρώπων καὶ ἀνατρέπει τραπέζια, πιάτα, ποτήρια, ὅλα, ἐπιλέγων ἐκ τοῦ ἀθανάτου *Μεθυσίου* τοῦ Σουρῆ·

Νὰ κ' ἐκεῖνα
Νὰ κ' αὐτά.

Τί διάβολο καὶ τὸν Βορρὰ ἀκόμη τὸν ἔκαμε μέτοχό του ὁ Τσιγγρὸς καὶ διότι δὲν θὰ διασκεδάσῃ αὐτὸς πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ τὸν μιμηθοῦμε;

Δερβίσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρωτα, ἀ θὲς νὰν τᾶχωμε καλὰ,
Στὸ σπῆτί μου νὰ μὴ ματαπατήσῃς.
Αἴ ποῦ στὸ λέω· κι' ἀ θέλῃς νὰ μὲ ἀφήσῃς
Ἀναπαμένον, πάει πολὺ καλά.
Ἐμὲ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπαριά.
Κι' ἂν ἐσὺ τώρα δὲν ἀποφασίσῃς
Νὰ πᾷς στὸ Διάολο καὶ νὰ μὴ γυρίσῃς,
Θᾶρτωμε καμμιὰ 'μέρα στὰ χοντρά·
Γιὰ δικῦτο νὰ μὲ λείπῃς κουμπαρόπουλο.
Μὴ σοῦ μαθήσω ἐκεῖνες τσὴ φτεροῦγες,
Καὶ σὲ κάμω νὰ σκούζῃς 'σὰ γαλόπουλο,
Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο 'ς τσὴ ροῦγες.
Κ' ἐκεῖνες τσὴ σαΐταις ὁποῦ φέρεις
Σοῦ τσὴ βάνω ὅλες μάτσο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Δὸν Μπαζίλιο.

ΖΗΤΩΣΑΝ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΤΗΣ.

—

Ὅταν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς φιλαρεσκείας της
Πνίγει τὴν καρδίαν μου μὲ τὰς ἀπιστίας της,
Πανταχοῦ θηρεύουσα θύματα ἐρωτικὰ,
Μάτην ἐξανίσταμαι· ὤ! καὶ τότε μὲ νικᾷ.

Μόλις εἰς παράπονον ἀνοιχθοῦν τὰ χείλη μου,
Χείλη τόσῳ μαγικὰ διανοίγ' ἡ φίλη μου,
Ὥστε ὡραΐζεται καὶ τὸ ψεῦδος εἰς αὐτά·
Οἴμοι! καὶ τὸ ἔγκλημα θελκτικὸν τὸ καθιστᾷ..

Ἔπη χύνων ἄναρθρα, πίπτω εἰς τὰ στήθη της,
Καὶ μ' ἀποκοιμίζουσι τρυφηλῶς οἱ μύθοι της..
Ζήτωσαν τὰ ψεύδη της! ὅλαι αἱ ἀλήθειαι
Ἔρχονται, παρέρχονται πρὸ αὐτῶν ἠλίθιαι.

Ρουΐ-Μπλάς.

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑ.

—

Εἶχα 'ς τὴν κουμπότρυπα μου
—Ἀπὸ τὴν τρανταφυλλιά μου—
Ἕνα ῥόδο μυρωδάτο,
Κόκκινο, δροσιὰ γεμάτο.

«—Ἄ, τί ῥόδο! σὰν ἐτοῦτο»
«Δὲν εἶδ' ἄλλο, δόσε μοῦ το!»
Λέει μιὰ ζανθὴ κοπέλλα,
«—Ἢ σ' τὸ παίρνω!»—Ἔτσι; Ἔλα!...

Χύνεται καὶ μοῦ τὸ παίρνει,
Μὰ 'ς τὸ στόμα μου μοῦ φέρνει
Ἄλλο ῥόδο μυρωδάτο...
Μάγουλο δροσιὰ γεμάτο!

Ἀνθοπῶλις.

ΑΧ! ΕΝΟΙΩΣΑ.

—

Ἀχ! Σ' τὸ πλευρό σου ἤθελα αἰώνια νὰ μένω,
Δὲν ἤξευρα τί μ' ἔκαμνε κοντά σου εὐτυχισμένο.
Δυὼ λόγια ἂν μοῦ ἔλεγες, ὀλίγο ἂν μ' ἀντικρύζαν
Τὰ μάτια σου, ἂν μιὰ στιγμὴ σοῦ ἔσφιγγα τὸ χέρι,
Ἀκτῖνες μυστικαῖς χαρᾶς τὴν ὄψι μου ἐφωτίζαν,
Μὰ πολὺ μοῦ τῆς ἐχάριζε δὲν ἤξευρα ἀστέρι.
Ἄνθος σὲ δάσος ἤμουνα· ὁ ἥλιος τὸ φωτίζει
Χωρὶς αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἥλιου ν' ἀντικρύζῃ.
Μὰ τώρα ὅπου—συφορά!—μακρυὰ νὰ φύγω πρέπει
Ἀχ! ἐνοιῶσα πῶς μ' ἔφεγγε τοῦ ἔρωτος τ' ἀστέρι.
Ἔτσι τοῦ δάσους ὁ ἀνθὸς σὰν ἔλθῃ ἀγριοκαῖρι
Κι' ὅλα τὰ δένδρα γυμνωθοῦν τὸν ἥλιο τότε βλέπει.

Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ
TOLUTINE RIGAUD

—

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτήριον τῆς ὡραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἑνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωματοποιΐα.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΟΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ
EAU DU Dr. TRIKOS

—

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΜΠΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΥΛΗ

—

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. **202**, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζὲ καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

—

Ὅπου σᾶς περιμένει πυκνὴ ἀνθοδέσμη προσωπίδων καὶ δομένων.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

νεωτάτων μπαστουνίων, λαιμοδετῶν, μύρων καὶ ἀρωματικῶν σαπώνων

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ

νεωστὶ κομισθεῖσα εἰς τὸ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ·

τοῦ κ. **Λεούση**

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀντικρὺ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.